

Studie o Perunovi si klade za cíl systematizovat dosavadní poznání o uvedené problematice, představit hlavní prameny, závažné teorie a pokusit se nalézt stopy kultu slovanského hromovládce v lidové kultuře slovanských národů. Práce se dělí na dvě části: Historie Peruna a Typologie Peruna. První část uvádí hlavní písemné prameny o Perunovi, etymologie jeho teonyma, stopy jeho kultu u středoevropských a balkánských Slovanů a portrét staroruského pohanství. Druhý díl předkládá portréty indoevropských hromovládců, hlavní atributy slovanského hromovládce, transformace Peruna do postav slovanského folklóru a hlavní teorie o Perunově roli ve slovanském archaickém náboženství, které se objevily za posledních čtyřicet let.

V kapitole o pramenech jsou uvedeny texty z období kyjevské Rusi, které se jako jediné z raného středověku o Perunovi zmiňují. Dále jsou uvedeny polské raně novověké prameny, které se staly zdrojem některých omylů o Perunově kultu. Kapitola o etymologii konstatuje indoevropský původ kořene, z něhož je Perunovo jméno odvozeno, a jeho široký sémantický záběr, který v řadě tradic indoevropských národů souvisí s kultem hromovládců. Kapitola, která hledá stopy kultu hromovládce mezi středoevropskými a balkánskými Slovanů, uvádí řadu dokladů o tom, že Perunova postava byla známa i Slovanům z těchto oblastí: vypovídá o tom jako folklórní materiál, tak toponymie. Rozbor staroruského pohanství uvádí příklady praktického kultu, analyzuje jména z tzv. Vladimírova panteonu a věnuje se textu rusko-byzantských smluv, které uvádějí jména bohů Peruna a Volose. Stranou nezůstává ani příběh o pádu Peruna – z textu Nestorovy kroniky vyplývá, že zničení Perunovy modly bylo v podstatě pohanským obřadem, který měl za úkol vyhnat starého boha. ...